

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti tetrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 10.

V Ljubljani, dné 28. maja 1903.

Leto I.

Mati dobrega sveta.

Odlok rimske kongregacije za sv. obrede.

Odkar je preblazena Devica Marija, polna milosti svetega Duha in razsvetljena s svetlobo njegove luči, z vso pokornostjo in udanostjo duha in srca vsprejela večni božji sklep o skrivnosti učlovečenja Besede božje in tako postala božja Mati, je zaslužila imenovana biti tudi **Mati dobrega sveta**. Vrhutega je poučena z izreki božje modrosti, one besede življenja, ki jih je od svojega Sina prejela in v srcu ohranila, radodarno tudi drugim podeljevala. Nasvete te nove Rebeke so poslušali služabniki na svatovščini v Kani galilejski; pa celo pobožne žene, učenci Gospodovi in sveti apostoli sami so jo poslušali kot svojo svetovavko. Jezus sam je priznal in potrdil svojo mater kot svetovavko, ko ji je umirajoč na križu rekel: „Žena, glej tvoj sin!“; učencu pa, kateriga je ljubil: Glej tvoja mati!“ In tisto uro jo je vzel Janez za svojo. Janez pa je tedaj, kakor uče cerkveni očetje, bil zastopnik vseh vernikov.

Istotako so z odobrenjem apostolskega sedeža od davnih časov sem že preblazeno Devico duhovniki in verniki pozdravljali s slavnim naslovom. „Mati dobrega sveta.“

Sv. Oče in Gospod naš, Leon, papež XIII., pa je vsled svoje in vernega ljudstva pobožnosti do Matere dobrega sveta in do njene podobe, ki se časti v slavnem sve-

tišču v Genazzani, leta 1884 dovolil posebno mašo in oficij (cerkvene molitve), l. 1893 pa poseben škapulir z odpustki v čast isti Materi dobrega sveta. In to 1903. leto pa je njeno svetišče samo povzdignil k časti in stopinji manjših bazilik z vsemi pristojnimi pravicami in privilegiji, ter je dal na svoje troške sezidati pri baziliki novo obširno gostišče za božjepotnike.

Končno je isti sv. Oče in Gospod, da bi se blažene Device Marije naslov kot „Matere dobrega sveta“ še bolj častil, po nasvetu kongregacije svetih obredov, podpisanemu kardinalu prefektu in tajniku določil in odredil, da se v lavretanskih litanijah za klicem: **Mati prečudna (čudovita)**, dodá drugi klic: **Mati dobrega sveta**, prosi za nas! Pri tem ga je vodila ta misel in to trdno upanje, da se bo sv. Mati, ki jo cerkveni očetje imenujejo zakladarico nebeških milosti in vseobčno svetovavko, ko jo bodo po vsem katoliškem svetu prosili pod tem imenom, da se bo v tolikih in takih težavah in temah, v katerih smo, res izkazala kot mater dobrega sveta, izprosila nam one milosti svetega Duha, ki razsvetljuje srca in čutila ter nam naklonila dar dobrega sveta.

V Rimu 22. aprila 1900.

† **Serafin kardinal Cretoni**,
sveto-obredne kongregacije prefekt.
Dimeđ Panici, laodicejski nadškof, tajnik.

2. Naša ljuba Gospa dobrega sveta v Genazzani.

Ravnokar navedeni odlok rimske kongregacije (zbor) za sv. obrede omenja svetišča „Matere dobrega sveta“ v Genazzani. Povejmo torej nekaj malega o tem svetišču.

Genazzano (Ženacano) je precejšnje mesto na Laškem, v škofiji Palestrina, nekoliko oddaljeno od železnice, ki teče med Rimom in Neapolom. Mesto je imelo že od davnih časov staro, naši ljubi Gospé dobrega sveta posvečeno cerkev. Bila ni niti velika niti lepa. Zato se je v sredi 15. stoletja neka stara gospa Petruccia da Jeneo zavzela za to, da se na mestu stare postavi nova vredna in častita hiša božja. Zdelo se je pa, da dobra žena ne bo imela potrebnih sredstev, da bi svoj namen dosegla. Imeli so jo za nespametno. Ona pa je v trdnem zaupanju na Boga in v železni doslednosti odgovarjala pomilovavcem: O kako velika gospa bo kmalu prišla in si osvojila ta kraj!

Bilo je sv. Marka dan 1. 1467, ko je bil v Genazzani velik semenj, in je velika množica ljudstva hodila mimo začete in nedodelane nove cerkve ter delala razne opazke češ: Kaj se je ta ženska tega dela lotila, sedaj ga pa dokončati ne more! — Kar zagledajo nekateri na nedodelani cerkveni steni Marijino podobo, o kateri si niso mogli razložiti, odkod da bi bila naenkrat prišla. Obenem so jeli peti zvonovi, ne da bi jih bil kdo vlekel. Med prvimi, ki so privreli na mesto, je bila stara dobra gospa Petruccia. Kako je bilo sedaj poplačano njeno zaupanje! Pa tudi drugi so čutili blagodejno moč te nove podobe; kajti mnogi, ki so se v svojih stiskah pred podobo zatekli, so bili čudovito uslišani.

Še vedno niso vedeli presenečeni meščani, odkod bi bila ta podoba. Kmalu so imeli izvedeti. Prišla sta v Genazzano dva tujca z onkraj jadranskega morja, iz Albanije. Pripovedovala sta, da sta blizu albanskega mesta Skutari molila pred neko podobo Marije dobre pomoči, na fresko naslikano na zid neke cerkve, stoječe na malem griču. Mislila sta, kakor mnogi drugi njiju rojaki, da bi se zaradi turških napadov, vsled katerih je trpela njih dežela, izselila v drug kraj. Iskala sta torej pri Mariji sveta, če in

kako bi ta svoj načrt izvedla, kam naj bi se obrnila. Med tem ko sta molila, izginila je podoba s stene ter plavala nekaj časa v zraku, obdana od lahne meglice. Neka tajna moč je tudi nju dvignila in nesla od tam. Zdelo se je, da se ponavlja čudež, ki se je nekdanj zgodil nad prerokom Habakukom in dijakom Filipom. Kakor je nekdanj sveti Peter šel po jezeru, tako ta dva po Jadranskem morju. Ponoči se je oblak spremenil v ognjen steber. In ko sta prišla v Italijo, je oblak popolnoma izginil. Zgubila sta čudovito podobo izpred oči in vse povpraševanje po nji je bilo zastonj. Po par dneh sta izvedela, da se je v Genazzani nenadoma prikazala nova podoba Matere božje, pred katero se gode čudeži. Brž se podasta na pot v Genazzano, in kako se razveselita, videča, da je ista podoba, ki sta jo častila onstran morja in ki se je vzdignila ž njima vred! Tudi drugi ondi raztreseno živeči Albanci so potrjevali, da je prav ista podoba, ki je bila prej v njihovi domovini.

Papež Pavel II. je poslal dva škofa: monsignora Nicolo de crucibus, škofa hvarskega in učenega francoskega škofa, da sta stvar preiskovala. Njiju poročilo, žal, ni več ohranjeno. Kaže pa, da sta čudežni dogodek potrdila. Kajti od tega časa je božja pot v Genazzani silno zaslovela in trume romarjev so se jele vsipati tja. Leta 1630. je prišel na božjo pot papež Urban VIII., da bi pred milostno podobo prosil odvrnenja kuge, ki je tedaj morila po Italiji.

Božjo pot so oskrbovali menihi Avguštinci. Ta red je bil svoj čas zelo razširjen. V 42 provincijah je imel 2000 samostanov in 30.000 članov. Tudi v Ljubljani so bili do časa cesarja Jožefa II., in sicer na tem mestu, kjer so zdaj frančiškani. Ti Avguštinci torej so raznesli in razširili češčenje te podobe pod imenom „Matere dobrega sveta“ daleč naokolu.

To je kratka zgodba sloveče božje poti „Matere dobrega sveta“ v Genazzani, kakor jo pripoveduje cerkveni oficij (brevir, dnevnice), ki ga je že leta 1777 odobrila svetoobredna kongregacija za avguštinski red. In to božjo pot je sv. oče Leo XIII. odlikoval z novimi prednostimi in pravicami. Morda smo od časov Avguštincev pri nas na „Mater dobrega sveta“ že nekoliko pozabili; odlok iz Rima bo gotovo vzbudil

novo zanimanje in češčenje te Marijine lastnosti in prednosti. Saj dobrega sveta v teh zmedenih časih res dostikrat potrebujemo.

Sedaj lahko takoj pričnemo klicati in kličimo vedno zaupno: Mati dobrega sveta, prosi za nas!

Spomni se, o Mati!

pomni, ljubeznjiva Mati!
Da se še nikdar čulo ni,
Da ne hotela bi slušati
Zaupajočih v Té ljudi.

Ah, saj nikdar ni sovražilo
Nikogar mило Ti srce,
Nikogar ni še zapustilo,
Ki klical Tvoje je Imé.

Jaz, o čuj nebes Kraljica!
Pritečem k Tebi upajoč,
Pomagaj mi, devic Devica,
Ko me skušnjav napada moč.

Tu, o Marija! — grešnik vbogi
Zdihaje pred Teboj klečim,
Da v hudi stiski in nadlogi
Tolažbe, sveta zadobim.

Ne zvrzi mile prošnje moje,
O Mati Sina Božjega!
V odprto sladko Srce svoje
Me sprejmi Mati — grešnika.

Poznaš ti reve solz doline,
Poznaš sovražne nam moči;
Oj naj te prošnja moja gine,
Otèri solzne mi oči.

O daj nam vsem se greha bati,
Raznèti v srcih vere žar,
Saj ti si naša ljuba Mati,
Zavreči nas nikdar nikar!

Naj sladka Mati! Srce mило
Nam Tvoje zatočišče bo,
In ko nas vse bo zapustilo,
Odpre otrokom kdaj nebó.

Radoslav Silvester.

Duševno oskrbovanje Slovencev v Ameriki.

Zadnji „Skofijski list“ in za njim „Slovenec“ sta prinesla zelo zanimiv članek iz peresa presv. gospoda knezoškofa ljubljanskega o dušnopastirskih razmerah med našimi rojaki v Ameriki. Ker se je naš list posebno zavzel za duševne potrebe vseh v tujini živečih Slovencev, zdi se nam potrebno, da ta članek tudi mi objavimo. Presvetli g. knezoškof pišejo:

Ker se premnogo naših ljudi seli v Ameriko, kjer nekateri ostanejo za vselej, nekateri pa le za nekoliko časa in se potem vrnejo nazaj v domovino, smo dolžni tudi za te poskrbeti, da se ne izgubé v nevarnostih nove domovine, ampak tudi tam ne le za časnost kaj pridobé, marveč tudi za večnost poskrbé.

Ob priliki cerkvene vizitacije sem se prepričal, da se naših ljudi mnogo izgubi za veekomaj. Ponesrečijo se mladeniči, ponesrečijo dekleta, ponesrečijo tudi mnogi možje, ki doma zapusté ženo in otroke in posestvo, pa v nekoliko letih na svoje popolnoma pozabijo, ker so si skoraj gotovo tam v Ameriki na nepošten in Bogu zopern način ustanovili novo družino. Uvidel sem, da je potrebno in da smo dolžni tudi tukaj pomagati. Premišljeval sem, kako bi uspešno pomagali; prišel sem do sklepa, da se moramo staviti v zvezo z

našimi vrliimi duhovniki v Ameriki, dobiti nekak pregled izseljencev mi in gospodje v Ameriki in na ta način ohraniti naše ljudi pod duhovniškim varstvom.

Ko so naši rojaki: škofje, duhovni in verniki nameravali letos skupno pritomati v Rim in obiskati svojo staro domovino, sem mislil, da bi se o tej priliki moglo kaj storiti, in sem zato dne 17. januarja p. t. g. škofu Trobecu v Ameriko pisal. Povedal sem jim le nekatere svoje misli in jih vprašal za svet in za navodilo, da bi na tem že dogovorjenem temelju mogli kaj stalnega in praktičnega skleniti, ko se bomo mogli skupno posvetovati.

Rekel sem, ali bi ne bilo dobro a) izseljence zavezati, naj se doma oglašé svojemu župniku in povedó, kam da hočejo oditi, b) zavezati jih, naj se v Ameriki nemudoma prijavijo dotičnemu duhovnemu pastirju, da jih podučí, kako naj se ogibajo zapravljanja, slabih tovarišij, pijančevanja, kako naj posvečujejo nedelje in praznike in prejemajo svete zakramente, c) združiti jih tam v družbe, posebno nadaljevati Marijine družbe, in onim, ki so od župnije oddaljeni, postaviti na čelo poštenega moža ali mladeniča, ako ni to proti hvaljeni in nevarni amerikanski svobodi.

Na ta moj list so mi p. t. g. škof Trobec v pismu z dne 18. svečana kaj lepo odgovorili; oni pišejo:

„Vaše pismo od 17. prosinca me je jako razveselilo, ker vidim, da se tudi za naše amerikanske Slovence zanimате. V začetku tega meseca smo imeli zbor v Jolietu, kjer sem tudi Vaš list prebral in je bil prav hvaležno sprejet. Vaše svete smo dobro prevdarjali.

Točka a) je najbolj imenitna. Vsak izseljenec bi se imel pri župniku oglasiti, krstni list in druge potrebne papirje vzeti. Odsvetovati je možem od doma iti, ženo in otroke pa doma pustiti. Naj pripeljejo celo družino s seboj, ali naj pa doma ostanejo. Ako se to ne dá doseči, naj se jim naloži, da bodo kmalu po svojo družino poslali, ker, ako mož ženo pri sebi ima, si lahko veliko več prihrani, kakor če je sam. In tudi največ pohujšanja dajo možje, ki ženo doma pustijo, da, v štirih do petih letih na svoje popolnoma pozabijo.

Vsak izseljenec bi tudi moral vedeti, kam gre, kake razmere so v tistem kraju, je li tam tudi duhovnik za dušno in telesno pomoč. Sedaj je v zedinjenih državah 48 slovenskih duhovnikov in 19 bogoslovcev. V nekaterih krajih imajo Slovenci velike fare, kakor n. pr. v Clevelandu dve; od katerih je ena imela v enem letu 120 porok in 333 krstov. V Jolietu imajo šolo in slovenske nune; otrok je 300. Pred par tedni sem jih obiskal, ter se zavzel, da so otroci tako lepo slovensko govorili in peli. Kjer imajo svojega duhovna in svojo cerkev, so ljudje jako vneti in je vse v takem redu, kakor na Kranjskem. Izgubé se najbolj taki, ki pridejo v kraje, kjer ni Slovencev in nimajo priložnosti svoje verske dolžnosti opravljati.

Ad b) naj se izseljencem naloži, naj se zopet koj pri župniku oglasé, ko v Ameriko pridejo in naj pismo od svojega župnika na Kranjskem pokažejo.

Ad c) Povsod, kjer jih je več skupaj, imajo podporna društva in svoje nedolžne veselice. Imajo tudi društva deklet in fantov, krščanskih mater itd. Podporne slovenske družbe imajo tudi zvezo po celi Ameriki.

Amerikanska prostost ni tako nevarna, kakor bi človek mislil. Duhovnik ima tukaj ravno tako varstvo od države, kakor bogati Amerikanci sami. Nihče ga ne sme obrekovati; ako toži, pravico dobi. Bil sem v nekem mestu, kjer je precej daleč od katoliške cerkve gostilnica. Zvečer so tam Kranjci peli in upili do enajste ure; ker le ne utihnejo, stopi župnik k telefonu, ter naznani policiji, kako v tej gostilni vrišče delajo, da sosedje ne morejo spati. V dobri četrt ure je vse potihnilo. Duhovna zaničujejo le kranjski liberalci, ki so bili že na Kranjskem izprideni. V Puebli prav slab časnik izdajajo à la „Narod“; mislim pa, da bo kmalu poginil, kakor je oni, ki so ga začeli izdajati v Chicagi. Sicer imamo tri prav dobre slovenske časnike, kateri mnogo dobrega storé.

Nedelja se tukaj veliko bolje posvečuje, kakor v Evropi. Tovorni vlaki ob nedeljah ne vozijo, in tudi drugi ne razun brzovlakov. Po tovarnah ne delajo, razun v „plavžih“, kjer mora goreti noč in dan; tu morajo delati in tudi, kakor sem izvedel, v

nekaterih rudnikih v Coloradi. To so pa le izjeme, ker se sicer nedelja praznuje.

K sv. zakramentom hodijo tu ljudje prav pogosto. Vsako društvo mora imeti skupno sv. obhajilo večkrat na leto, žene in dekleta celo vsak mesec.

Sedaj bomo izdali mali katekizem za male otroke, večjega imajo že. Tudi se bo spisala brošura, v kateri se bo natanko naznanilo, kje so Slovenci v Ameriki, kako je preskrbljeno za njihove dušne potrebe itd.

Namenjeno romanje v Rim se je odložilo, ker noben slovenski škof ne more letos v Evropo. Obiskalo pa bo staro domovino več duhovnov; skušali bodo nekaj dijakov dobiti, ki se bodo tukaj koj v modroslovje sprejeli; po šestletnem klasičnem oddelku imajo tukaj dve leti modroslovje in potem štiri leta bogoslovje. Za take dijake plačujejo škofje celih šest let in nekateri tudi za pot v Ameriko. Dobiti želimo tudi nekaj kandidatinj, ki bi imele poklic za redovniško življenje; dali jih bomo tukaj v samostane, da se izobrazijo in bodo potem v slovenskih šolah poučevale. Slovenske šole moramo imeti za mladino, toda kje bomo redovnic dobili? — Dva slovenska duhovna bosta o velikonočnem času hodila po krajih, kjer so Slovenci in še nimajo svojih župnikov. Že se je po časnikih naznanilo, da naj se oglašé, kjerkoli misijonarja potrebujejo.

Prav radi bi dobili duhovna, ki bi v Novem Yorku šel na roko Kranjcem, ki prihajajo čez „široko lužo“, ter jim preskrbel potrebnih reči. Dva dijaka modroslovca se pripravljata za Novi York, pa bo treba še štiri leta čakati, preden bosta posvečena.

Mi bomo tukaj vse storili, kar bomo mogli, da ljudstvo pri sv. veri ohranimo. Kar je dobrih, ki sem pridejo, tudi tukaj dobri ostanejo, kar je pa že tam izpridenega, tukaj še slabši postanejo. Dandanes so pač časi povsod čudni. Jaz imam z nekaterimi župnijami velik križ; mitra (škofova kapa) je jako težka, ali kaj se hoče, nekateri jo morajo nositi. Na Kranjskem tudi ni več, kakor je bilo pred 40 leti. Molimo eden za drugega, da bi mogli svoje dolžnosti natanko izpolnjevati ter sebe in druge izveličati.“

To je prezanimiv, pa tudi tolažljiv list našega rojaka, škofa v Ameriki. Jaz bom te dni odgovoril in še tri reči naglasil: a) da bomo obljubljene brošure težko pričakovali; b) naj bi mi sestavili za dodatek k našemu „schematizmu“ točno župnije, v katerih so Slovenci, imena dotičnih župnikov, število duš, zadnjo pošto in pa, je li tam razglašen tridentinski dekret „Tametsi“ in c) posvetovanje, kako bi se v Ameriki zasnovale družbe slične našim in bi z našimi v živi zvezi ostale.

Vse gospode onih dekanij, od koder se verniki selijo v Ameriko, prosim, naj bi se na temelju priobčenih misli pri shodih „Sodalitatis“ posvetovali in mi sklepe pravočasno priobčili, da moremo na škofijski sinodi kaj določnega za naš postopek v sporazumu z Amerikanci skleniti.

V Ljubljani, 10. marca 1903.

† Anton Bonaventura
škof.

Takó pismo amerikanskega in dodatek našega škofa. Ne vemo ali zaradi tega pisma ali zakaj in kakó se je razširila govorica, da ljubljanski škof nabirajo delavce in jih na svoje stroške pošiljajo v Ameriko. Ta je seveda popolnoma bosa. Saj ljudje sami preveč radi gredó, ne več gredó ampak derejo v Ameriko; škof nimajo nikakega vzroka jih še tja pošiljati. Pač pa je prav, da ako že gredó, da se zanje poskrbi. Zato je to pismo res spomina vredno. Mi nečemo ž njim ljudi še izvabljeti v Ameriko; pač pa želimo in priporočamo, da se vsi, ki se izseljujejo tja, ravnaajo po tukaj danih pravilih, katere zaradi preglednosti še enkrat ponovimo: 1. naj se pred odhodom od doma oglasé pri g. župniku; 2. prišedši na svoj kraj v Ameriki, naj se tudi ondi takoj oglasé pri dotičnem župniku; 3. naj gredó le v take kraje, kjer je že več Slovencev in imajo svojega duhovnika; 4. naj se vpišejo v ondi obstoječe krščanske družbe in društva in udeležujejo v njih skupnega prejemanja sv. zakramentov; 5. naj se varujejo slabih ondi izhajajočih slovenskih časnikov, naročajo in berejo pa dobre. Dobri slovenski ameriški listi so: „Amerikanski Slovenec“ in „Nova Domovina“, „Mir“ in „Glasnik z gornjega jezera“. Slaba pa sta: „Glas naroda“ in „Glas svobode“. — Pišite, če je potrebno, to tudi tistim svojim domačim in znanem, ki so že tam.

Opozarjamo pa posebno na to, kar prem. g. škof Trobec pravijo, da bi radi nekaj deklet, ki bi postale redovnice v Ameriki. Dali bi jih sami izšolati. Dekleta, ki imate veselje za redovno življenje, ali vas kaj mika? Bilo bi lepo delo, tam v Ameriki oskrbovati in poučevati slovenske otroke. Gotovo se bo katera izmed vas dobila, da se odloči za ta korak.

Marijinim družbam.

Po celi deželi imamo ustanovljene Marijine družbe, ki imajo vzvišeni namen, ohraniti mladi rod v veri očetov in krščanskem življenju po zgledu in pomoči Marijini. Marijine družbe naj bi bile po domovini trdni stolpi žive vere, v katere se zastonj zaletava sovražnik s svojim strupenim orožjem, naj bi bile cvetoče rože, ki v dejanju kažejo vso lepoto krščanskega življenja in vonj Marijinih čednosti. Z žalostnim srcem moramo pa priznati, da Marijine družbe ne izpolnjujejo povsod svoje dolžnosti. Stolpi se rušijo, ker jim manjka prave podlage, rože venejo, ker nimajo življenjskega soka. Kažejo se nam kakor drevo, ki sicer še stoji, toda ne prinaša pravega sadu. Gnjlje in oklešene veje odpadajo, celo drevo hira, ker nima življenja v sebi. Sovražniki majajo z glavami in govoriijo: Glejte, glejte, taka je Marijina družba, od katere so pričakovali preporoda verskega življenja.

Povsod, kjer so te pomankljivosti, mora drugače postati. To zahteva čast naša in čast Marijinih družb in Marija gotovo pričakuje sama v tem zboljšanja razmer. Podlaga in korenina je ljubezen in gorečnost vsakega društvenika in društvenice, življenjski sok dobre družbe je pa njeno vodstvo.

Marijina družba je družba, ki ima svoje vodstvo ali predstojništvo. Vodstvo mora pa res voditi. Ni

dosti, da se enkrat na leto volijo pomočniki in pomočnice, potem pa vse spi skozi celo leto; vodstvo mora skozi celo leto izpolnovati svojo dolžnost goreče, natančno in navdušeno. Naj bodo razmere še tako žalostne, dobro vodstvo, ki ima Marijinega duha v sebi, bo družbo z vstrajnim delovanjem in žrtvovanjem počasi zboljšalo. Če se pa vodstvo za družbo nič ne zmeni, bo Marijina družba kmalu zaspala.

Vodstvo se mora voliti vsako leto posebej. V vsaki vasi naj se voli en pomočnik ali pomočnica, pri večjih vaseh pa dva, vsi društveniki skupaj prednika ali prednico. Ti izvoljeni volijo enega izmed cele družbe za tajnika. Vsak član vodstva mora natančno vedeti, kaj ima storiti in kako naj izpolnjuje svoje dolžnosti. Ravno nevednost je največkrat kriva, da posamezni člani vodstva pri vsi gorečnosti ne izpolnjujejo svojih dolžnosti. Da se temu odpomore, naj se poskusi v krajih, kjer kaže, vodstvo ravnati po sledečih pravilih, ki jih bo treba po razmerah vsakega posameznega kraja spremeniti. Sestavljena so bila za dekleta, vendar se dajo ravno tako za mladeniče porabiti.

Pravila vodstva Marijine družbe deklet.

1. K vodstvu spadajo: prednica, pomočnica in tajnica.

2. Namen vodstva je, hčere Marijine, ki so mu bile v skrb izročene, voditi po pravi poti, da bodo vse Mariji vedno bolj podobne.

3. Zato mora vodstvo najprej samo imeti in kazati gorečnost do Marije. „Vi ste luč, vi ste sol.“ Luč sveti, sol ohranjuje. Svetijo naj jim s svojim zgledom in varujejo s svojo skrbjo pokvarjenja.

4. Prva in glavna dolžnost vsake izmed vodstva je ljubezen do Jezusa in Marije. Iz te ljubezni izroči vsaka sebe in svoje moči v Marijino službo, da hoče, ne gledé na svojo osebo in svojo voljo, delati, kar je potrebno za večjo popolnost Marijine družbe. „Niste vi mene izbrali, temuč jaz sem vas izbral, da greste in sad rodite“, pravi Gospod.

5. Vse naj imajo odkritosrčno ljubezen in zupanje med seboj.

Če pri vodstvu ne bo edinosti, kako bo obstala Marijina družba?

6. Prednici naj bodo druge pokorne.

7. Da bo vodstvo enega duha in enega srca, se zberejo večkrat k posvetovanju, na kraju in v času, od duhovnega vodnika določenem.

8. K temu posvetovanju naj pride vsaka, kolikor ji čas in razmere dopuščajo. Tu se imajo pomeniti o vsem, kar je potrebno za družbo. Posebno naj določijo:

a) kako se bodo slovesnosti obhajale;

b) O rednem prejemanju sv. zakramentov društvenic;

c) kaj bi bilo potrebno ukreniti ali nanovo napraviti za čast božjo in korist Marijine družbe v cerkvi ali zunaj cerkve;

d) pomenijo naj se o stanju družbe, o razvadah in napakah, ki so nastale, in pripomočkih, ki so potrebni zoper to;

e) o nevarnosti za celo družbo ali le posameznim osebam na gotovih krajih in priložnostih;

f) dogovorijo naj se o vsem, kar je potrebno, da bo Marijina družba res družba Marijina.

9. Vsaka naj razodene svoje misli kakor sestra sestri, hči materi. Pogovori naj ostanejo tajni, če ni potrebno jih drugim povedati.

10. Da se doseže namen Marijine družbe, ima vsaka v svoji vasi voditi družbo. „Dober pastir da življenje za svoje ovce.“ Brez ozirov na osebo ali strah pred ljudmi naj v krotosti in ljubezni pa pravi previdnosti storijo svojo dolžnost, da se ne bo nobena po njih krivdi izgubila. Posebno naj:

a) pazijo na splošno obnašanje,

b) lahkomišelnosti naj posvarje,

c) kjer nastane govorjenje o nevarnostih kake tovarišice, naj natančneje poizvedo in po potrebi opomnijo;

d) hujše slučaje naj povedo vodniku.

11. Da bo delo sad imelo, naj molijo za celo družbo, ker veliko premore stanovitna molitev.

Ta pravila naj bi imela vsaka izmed vodstva in duhovni vodnik naj jih vsaj enkrat na leto natančno razloži, da bo imel goreče in navdušeno vodstvo.

To bi izdatno pripomoglo k boljšemu pospeševanju Marijinih družb.

Anton Oblak.

Cerkveni razgled po domovini.

Iz Metlike. Že od Vel. noči sem je viselo nad našo dolino oblačno nebo in po naših sicer gorkih krajih je brila prav zimska sapa sem od sneženih gora. Vkljub vsemu neugodnemu vremenu pa se je začela naša župna cerkev že v petek pred Belo nedeljo krasiti kot nevesta. Vsaka vas je prinesla svoj venec, da okraši župno cerkev kakor še nikdar ni bila okrašena. Na zvoniku so zaplapolale zastave, kmalu se je zjasnilo tudi nebo in namesto burje je zapihal jug. Pa čemu vse to pripravljanje? Metlika se giblje, vstaja! Mladenci bodo sprejeti v Marijino družbo in v soboto pred Belo nedeljo so prihiteli sam naš preljudi in prevzvišeni vladika, da izvrše to lepo slovesnost. Pristrčen je bil sprejem. Junaški pozdrav Marijinega sina, bivšega vojaka, je prav izrazil ono odločnost, s katero so se zatekli naši mladeniči pod zastavo Brezmadežne. Čez 120 mladeničev bodočih Marijinih sinov je tu pozdravilo svojega predragega nadpastirja, za njimi pa je bilo vse belo Marijinih hčera, ki so Presvetlega ravno tako prisrčno in iskreno pozdravile. V soboto večer pa so priredili mladeniči prevzvišenemu nadpastirju sijajno bakljado in ogromni pevski zbor je zapel pod spretnim vodstvom g. organista Mihelčiča tri pesmi z uprav belokranjskim navdušenjem! Z zvonika pa se je svetil daleč po mestu razsvetljen napis: „Metlika Jezusova po Mariji.“ Lepa je bila že sobota, kaka še-le bo nedelja! Ob 10. uri so šli Prevzvišeni v slovesno sprevedu Marijinih otrok v ozaljšano cerkev ter opravili najsv. Daritev. Pevski zbor, star še le nekaj nad mesec, je zopet krasno pel in pokazal, kaj vzmore navdušenje za dobro stvar in pa pridnost že v kratkem času. Čast vnetemu in veščemu g. pevovodju, junaško naprej! Med sv. mašo so pristopili vsi mladeniči k sv. obhajilu in prejeli tu Sina Marijinega iz rok svojega škofa. Po sveti

maši so stopili Prevzvišeni na prižnico in tu pojasnili velik pomen Marijine družbe za posameznike, družine, občine in narode z ono očetovsko skrbnostjo, ono apostolsko navdušenostjo, ki se ne dá popisati; samo kdor sliši, njemu se vžiga srce ob teh ognjevitih besedah, njemu se rosi oko ob toliki ljubeznivosti in skrbnosti. Nato se je vršil sprejem nad 120 mladeničev, med njimi prvenci: trije duhovniki, domači sinovi. V srce je segla človeku posvetitev, ki so jo peli mladeniči med sprejemanjem v čast Brezmadežni Materi. Vse je bilo tako ginljivo, da ni bilo v cerkvi suhega očesa, ne mrzlega srca. Stariši so blagrovali svoje sinove, da jim je dal Bog dočakati tako lep in srečen dan, starejši ljudje blagrovali nove čase, poprej neznane, ki so napočili v našem kraju. Popoldne se je slovesnost nadaljevala. Prevzvišeni knez in škof so po kratkem, vnetem govoru blagoslovili prelepo zastavo dekliške Marijine družbe in sprejeli še na novo v družbo 36 deklet. Iz vseh sosednjih župnij: iz Podzemlja z zastavo, iz Suhora, Semiča, Radovice in Črnoljca, so pa prišli mladiči in dekleta Marijinih družb, da se udeležijo slavnosti bratov in sester v Metliki. Da vam rečem: bilo je vse belo, kakor spomladi na cvetoči livadi. — Kakor dopoldan, bil je tudi popoldan, lep, blagosen, poln milosti. Splošen glas je bil: „tako lepo pri nas ni bilo še nikdar, kakor letos na Belo nedeljo.“ Bil je res to dan, ki ga je naredil Gospod. — Naj bi vsi oni lepi nauki in očetovski opomini preljubljenega našega nadpastirja padli v plodovita srca, naj bi iz trdnih sklepov mladih src vzklilo lepo cvetje čednosti in rodilo sad za večno življenje! Daj Bog in Njegova brezmadežna Mati Marija!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Naša mladeniška Marijina družba vrlo napreduje. Pristopilo je vanjo že nad sto mladeničev. Med mladeniči je veliko navdušenje za novo družbeno zastavo. Pridno zbirajo male doneske, da si jo brž ko mogoče omislijo. Ako dá Bog srečo, kmalu jo bomo imeli. Tudi se vadijo v petju. — Zdaj pa še nekaj bolj resno-žalostnega. Pred kratkim smo izgubili iz svoje srede prvega mladeniča iz Marijine družbe z imenom Janez Čugelj. Pobrala ga je nagla in nasilna smrt pri nakladanju smrekovega lesa. Po neprevidnosti ga je udaril smrekov blod s tako silo po glavi, da mu je pretresel možgane in zlomil tilnik. Bil je na mestu mrtev. Kakih 14 dni prej je opravil misijonsko spoved, in misijon ga je tudi osrčil, da si je Marijo izbral za mater, vstopil je v Marijino družbo. Belo nedeljo je bil prvič in zadnjič na shodu. Ob tej priliki je daroval še nekaj denarja za Marijino zastavo. Dva dni za tem ga je že pograbila nenadna smrt s svojo neusmiljeno roko. Upati smemo, da je Marija stotero poplačala njegovo radodarnost, saj je bil tudi znan kot delaven in priden mladenič. Njegovi tovariši so se udeležili z vencem njegovega pogreba. Ob odprtem grobu je domači g. župnik imel govor, ki je navzoče ganil do solz. Naj v miru počiva Marijin sin!

Iz Šmartna pri Litiji se poroča: Zopet je nemila smrt pobrala dekliški Marijini družbi enega uda. Umrla je Alojzija Grum iz Podroja. Velikonočno soboto je bila še pri vstajenju, tedaj pač še ni mislila, da bo morala tako hitro zapustiti to solzno dolino.

Pokopali so jo v nedeljo. Pogreb je bil zelo veličasten. Nosili so jo mladeniči iz Marijine družbe, svetile so okoli rakve in nosile vence njene družbine tovarišice. Pod vodstvom prednika mladeniške družbe pa so pevci in pevke zapele umrli Alojziji tri ganljive žalostinke v slovo. — Počivaj v miru!

Iz Steyerja na Gornje-Avstrijskem. Sporočam vam prav z veseljem, da smo tukajšnji Slovenci tako srečni, da opravimo v materinem jeziku sv. spoved. Posebno sem pa jaz srečen, ker imam slovenskega delovodja, ki se tudi zaveda katoliških dolžnosti. Tukajšni naš spovednik je po rodu Tirolec, pa zna vendar slovenski tako dobro kakor vsak Slovenec, to je namreč č. P. jezuit Vitus Loinger, ki je bil svoj čas v Ljubljani. Slovencev nas je tukaj malo, nekateri so prav dobri, nekateri pa tudi slabi. Moji ženi, katero ste priporočili v molitev, se je zdravje izdatno zboljšalo. Z Bogom!

Op. ur. Pozdravite nam č. P. Loingerja, katerega imamo v Ljubljani v najboljšem spominu! Čast vrlemu gospodu, ki se je naučil našega jezika, da sedaj lahko pomaga našim rojakom v tujini!

* * *

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. T. v Ljubljani. I. Ponoči med 4. in 5. junijem-bodo moški molili presveti Zakrament v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se boče 27. ura: Za binkošni praznik. — II. Na praznik presvetega Rešnjega Telesa bodo tudi letos vsi častivci šli skupno s svečami za šenklaško procesijo. Pristrčno vabimo tudi druge može in mladeniče, da se udeležijo v obilnem številu procesije z gorečimi svečami. — III. Na praznik presv. Rešnjega Telesa t. j. 1. l. na 12. junija, molili bodo zopet može in mladeniči izvanredno celo noč presveti Zakrament tudi v šenklaški cerkvi. Molila se boče 28 ura: Za praznik presv. Rešnjega Telesa. Može in mladeniči! uljudno se zopet vabite, da se procesije kakor tudi nočnega češčenja v prav obilnem številu udeležite.

Moška Marijina družba v Ljubljani je obhajala v nedeljo, 24. maja, na god Marije pomočnice, svoj glavni družbeni praznik. Obenem je bilo vsprejetih 18 novih udov. Sveto opravilo je izvrševal preč. g. generalni vikar I. Flis.

Dekliške Marijine družbe iz celjske okolice so priredile dne 25. in 26. maja skupno romanje k Materi božji na Brezje in odtod na Bled. Z njimi vred je prišlo tudi mnogo drugih romarjev s Štajerskega, vseh skupaj blizo tisoč.

V Sentrupertu na Dolenjskem je bila ustanovljena drugo nedeljo po Veliki noči dekliška Marijina družba.

Božja služba za Italijane. To, kar smo trdili in še trdimo, namreč, da treba za Slovence, živeče med tujci, poskrbeti v duševnem oziru, to velja tudi o tujcih, ki živijo med nami in našega jezika ne razumejo. In taki so laški zidarji, katerih je mnogo po naših krajih. Hvalevredna je bila torej misel, pobrigati se za te ljudi. In to se je zgodilo. Na cvetno nedeljo je bila v Škofji Loki, kjer dela mnogo Lahov v kamnolomu, italijanska pridiga in potem spovedovanje za Lahe. Žal, da so se te prilike slabo poslužili! Toda, ponudila se jim je. Kdor noče, bo sam gledal. K pridigi so prišli dokaj številno;

ko se je pa začelo spovedovanje, so se iz cerkve — izmuzali. Le mala peščica jih je opravila veliko-nočno spoved. Veliki torek je bilo spovedovanje Italijanov v Sentjerneju na Dolenjskem, kjer delajo pri gradbi novega kartuzijanskega samostana. Tudi ondi jih je bilo le malo pri spovedi. Ah, ljudje, ki veliko po svetu hodijo, le preradi pozabijo na to, kar je „edino potrebno“. Kdo vé, če se tudi z našimi rojaki v tujini bivajočimi enako ne godi!

Sedaj pa se je pričela božja služba za Italijane v Ljubljani. In sicer je vsako nedeljo ob 7. uri zjutraj v Križevniški cerkvi zanje sv. maša; vsako drugo nedeljo pa pridiga. Kadar ni pridige, bere se jim evangelij in molijo litanije. Od 6. ure dalje imajo tudi priliko, izpovedati se v svojem jeziku. Semkaj pridejo dokaj številno; a tudi spoved so mnogi opravili. — To dušno pastirovanje Italijanov sta prevzela oč. gospoda dr. Aleš Ušeničnik in dr. Mihael Opeka, ki znata dobro italijansko, ker sta več let v Rimu študirala. To je res prav katoliško delo. Da bi le tako tudi našim drugod postregli!

To in ono.

Za mesec junij. Kmalu se bo umaknil cvetoči maj, posvečen Kraljici nebes in zemlje, svojemu nasledniku juniju, ki ima pa zopet mnogo lepega in prikupnega na sebi: posvečen je češčenju božjega Srca Jezusovega. Od leta do leta bolj prihaja v navado, častiti presveto Srce cel mesec vsak dan z raznimi pobožnostmi, podobno kakor v maju Marijo. Kjer se to javno ne godi, lahko to stori vsak sam zase, kdor ima čas in voljo. Za tako pobožnost priporočamo poleg drugih v to primernih knjig zlasti „Male dnevnice v čast presvetemu Srcu Jezusovemu“, ki jih je lansko leto osorej izdalo uredništvo „Venca cerkvenih bratovščin“. Te knjižice se je lani mnogo prodalo, pa je še dosti v zalogi, da se lahko postreže tistim, ki bi jo želeli. O teh „dnevnicah“ je lansko leto Venec obširneje pisal. Duhovniki molimo večje dnevnice, to je: molitve, zložene iz psalmov, himnov, pobožnih zdihljajev in prošnj, razdeljene po raznih urah celega dneva (zato „dnevnic“). Po teh velikih dnevnicah so posnete razne male dnevnice, ki jih lahko rabijo tudi neduhovniki. Predlanskim so sv. oče potrdili „Male dnevnic v čast presv. Srcu Jezusovemu“ in močno želé, da bi jih verniki vporabljali. V to so podelili 200 dni odpustka vsem, ki jih opravijo in poleg tega še nekoliko molijo na papežev namen. „Male dnevnic“ se dobé v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani po 10 vinarjev. — Vrh tega je izdala letos imenovana knjigarna (Ničmanova) posebno lične knjižice ali podobice, — ne vem kakó bi jih bolj prav imenovali. Na štirih skupaj zvezanih lističih, okrašenih z ljubkimi sličicami prinaša obljube častivcem presvetega Srca in razne molitve v čast presv. Srcu. Komadič stane 14 vinarjev; če se jih vzame nad 10, so po 12 v. — „Lurški čudeži“, ki smo jih zadnjič priporočili, stanejo 2 K, a po pošti 20 vinarjev več.

Premišljevanje Kristusovega trpljenja. Nekdo nas vpraša, katera je najboljša knjiga o tem, pisana v slovenskem jeziku. Dobri knjigi sta: Kristusovo življenje in smrt, izdala družba sv. Mohorja,

pri kateri se še vedno dobi za neude mehko vezano 9 K, trdo 11, za ude mehko 5 40, trdo 7 40 K. Druga: Getzamani in Golgata; dobi se v Ljubljani pri Gerberju in sicer z rdečo obrezo 2 60 K, z zlato 4 K. Izjavljamo, da na taka in podobna vprašanja radi odgovarjamo, kolikor nam bo mogoče, ako moremo s tem komu kaj koristiti. — Ravno kar slišimo, da je ta zadnja knjiga nekega mladega posvetnega človeka v boleznih popolnoma preuredila in spreobrnila. Prav verjetno! Saj nam je iz življenja svetnikov znano, da je tudi sv. Ignacija Loj. branje dobrih knjig naredilo iz svetnjaka — svetnika.

Edinost v molitvah, ki smo je že zadnjič omenili, se bo — danes že lahko rečemo — če Bog dá in ne bo posebnih zaprek, gotovo izvršila. V Ljubljani se je na zadnjem mesečnem sestanku ljubljanske duhovščine izvolil „odbor za enotno slovensko besedilo liturgičnih molitev“ obstoječ iz šesterih gospodov. Ta odbor je dobil pooblaščenje od prem. g. knezoškofa, ki so v to s posebnim veseljem privolili. Odbor je že pričel svoje delo in sicer z „lavretanskimi litanijami“. Obrnil se bo do vseh ostalih slovenskih škofij, da isto storé. V lavantinski škofiji se tudi že gibljejo. Tako upamo, da se bo to že davno zaželeno delo končno vendar izvedlo, dasi je delo zelo zamudno in bo precej časa trajalo, predno se pregledajo vse molitve in doseže popolna edinost.

V Londonu so na praznik Marijinega Oznanenja posvetili dve veliki novi katoliški cerkvi. London je, kakor Angleška sploh, po večini „anglikanske“ vere. Toda vsako leto se vrne mnogo Angležev, in to zlasti iz omikanih in visokih krogov, h katoliški cerkvi. To izpreobračanje še vedno napreduje. Bog sam skrbi, da kraljestva njegovega na zemlji ne bo konca. Kar Cerkev na eni strani izgubi na slabih udi, to se ji izdatno nadomesti na drugi z boljšimi.

Odpustki meseca junija 1903.

4. Četrtek, 1. v mesecu. Udom bratov. sv. Rešnjega Telesa popolni odpustek v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Petek, 1. v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, če gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega; udom brat presv. Srca. popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa v nedeljo.

7. Nedelja, 1. v mesecu. Praznik presv. Trojice. Popolni odpustek: a) udom bratov. belega škapulirja v bratov. ali farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom škapulirske brat. karmel. M. b. — Ker je danes prva nedelja v mesecu, dobé udje rožni-venške bratov. tri popolne odpustke: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

11. Četrtek. Praznik presv. Rešnjega Telesa. Dvesto dni odp. vsem vernikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo — Popolni odpustek:

a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali med osmino, v bratovski cerkvi — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratov. za uboge duše v vicah, danes ali v osmini; c) udom brat. črnega škapulirja v bratovski ali farni cerkvi.

13. Sobota. Sv. Anton Pad. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presvetega Srca Jezusovega; b) udom bratov. presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratov. presv. Rešnjega Telesa, kakor 4. dan t. m.; d) udom brat. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

24. Sreda. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 5. dan t. mes.; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratov. Srca Marijinega.

28. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sveti rožni venec.

29. Ponedeljek Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odp.: a) tretjerednikom, kakor 24. dan t. m.; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, kakor 5. dan t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec rožnik namen sv. očeta: Kraljestvo Srca Jezusovega.

Za posamezne dni: 1. Letošnji birmanci, 2. Vs slovenski škofje, 3. Naši trpeči bratje Hrvatje, 4. Težavna zadeva, da bi se srečno rešila, 5. Družba treznosti, 6. Slovenci v Ameriki, 7. Misijoni in misijonarji, 8. Zasedljeni Ricmanjci, 9. Neko dekle, da bi moglo spoznati voljo božjo gledé svojega poklica, 10. Neka žena za stanovitnost in potrpežljivost v križih, 11. Častivci in častivke sv. R. Telesa, 12. Da bi se neki razprti ljudje med seboj poravnali, 13. Enajst let v glavi in tšesih trpeča oseba, 14. Marijina hči v veliki stiski, 15. Škofovi zavodi, 16. Neka oseba iz Mar. družbe, na slaba pota zašla, 17. Trije bratje, eden izmed njih posebno zgubljen, 18. Devet zadev, ki jih priporoča neka oseba, 19. Vedno večje čiščenje presvetega Srca Jezusovega, 20. Mladenci Marijine družbe, da bi zadobil zdravje, 21. Naša mladina 22. Delavci v rudokopih, 23. Mladeniške Mar. družbe, 24. Da bi imeli več duha zatajevanja, 25. Letošnji novomašniki, 26. Štiri Marijine hčerke; med njimi dve bolni, da bi ozdravele, 27. Slovenci na Ogrskem, 28. Katoliški dijaki, 29. Sveti oče, 30. Vsi našim molitvam priporočeni.